

Arrest

nr. 215 131 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de annulatie te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 december 1990.

Op 30 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [M.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: 25.12.1990

geboorteplaats: Yerevan

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zennevallei op 30.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrap voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LQ.017906/2018 van de politie zone Zennevallei.)

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Deze vermeende vrouw werd gecontacteerd doch verklaarde niks met betrokkene te maken te willen hebben. Hij geeft daarover geen verdere informatie of verduidelijking. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene gehuwd of wettelijk samenwonend is noch dat er een lopende procedure is tot erkenning van het ongeboren kind.

Verder verklaarde betrokkene dat hij lijdt aan hepatitis C en epilepsie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene hieromtrent een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Hij toont ook niet aan dat deze hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Dienaangaande wijzen we erop dat uit het administratief dossier van betrokkene niks blijkt over het huwelijk van betrokkene en dat de relatie niet bewezen is. Zijn vermeende vrouw werd gecontacteerd en verklaarde niets met betrokkene te maken te willen hebben.

Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene zou samenwonen zodat er geen gemeenschappelijk huishouden blijkt. Wat er ook van moge zijn, er bestaat geen beletsel voor betrokkene om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn vermeende echtgenote. Noch lijkt er op het eerste zicht een beletsel te bestaan voor deze persoon om hem te komen opzoeken in het herkomstland. De rechtspraak van het EHRM duidt bovendien duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band

ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen betrokkene en het ongeborn kind.

Zelfs indien voorts zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn vermeende echtgenote dan nog stellen we vast dat er geen hinderpalen blijken om contact te onderhouden Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

□ artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

□ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven, doch werd op 20.04.2017 gerepatrieerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sedert zijn nieuwe binnenkomst op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LQ.017906/2018 van de politie zone Zennevallei.) Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven, doch werd op 20.04.2017 gerepatrieerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sedert zijn nieuwe binnenkomst op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LQ.017906/2018 van de politie zone Zennevallei.) Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaarde dat hij lijdt aan hepatitis C en epilepsie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene hieromtrent een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat deze hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

[...]"

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de maatregel tot vrijheidsberoving

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

4.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies)

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

4.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

In dit verband dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij in het gesloten centrum verblijft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gevraagd de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken. Er wordt ook gewezen op de exceptie in de nota met opmerkingen. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een *“verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”* een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen

binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13 *septies*) dient te worden onderscheiden.

Met het vaag betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Tegen voormelde beslissing kan de verzoekende partij een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat de verzoekende partij kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zou ze inmiddels gedwongen teruggekeerd zijn naar haar land van herkomst.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest van 18 oktober 2018, met nummer 141/2018 uitdrukkelijk gesteld dat: *“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”*

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische toelichting omtrent de door haar ingeroepen bepalingen. De verzoekende partij is van mening dat zij niet de kans gekregen heeft om haar standpunt toe te lichten voor het nemen van de bestreden beslissing, nu de verwerende partij haar omtrent een aantal niet punten niet geïnformeerd heeft, met name dat haar ex-partner eveneens ondervraagd zou worden, over de vragen die aan haar ex-partner gesteld zouden worden. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij niet bijgestaan werd door een tolk, dat zij niet geïnformeerd werd over haar rechten, dat zij niet geïnformeerd werd over haar recht om tijdens het verhoor te kunnen worden bijgestaan door een raadsman. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij voorafgaandelijk geen toegang tot haar dossier heeft gekregen, dat zij niet werd geïnformeerd over de teneur van de gestelde vragen en over de haar ten laste gelegde feiten. De verzoekende partij besluit dat zij niet voldoende tijd heeft gekregen om over de gestelde vragen te kunnen nadenken. De verzoekende partij vervolgt dat, indien zij behoorlijk geïnformeerd zou zijn geweest dan had zij onder andere kunnen aangeven dat alhoewel ze niet meer samenleeft met haar partner ze regelmatig nog contact onderhouden, dat zij familie in België heeft, dat zij banden met Italië en Oostenrijk heeft, dat zij gezondheidsproblemen heeft, dat zij vreest voor problemen in Armenië en daarom een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Het gegeven dat zij een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde rechtvaardigt de bestreden beslissingen niet. De verzoekende partij meent dat indien de verwerende partij op de hoogte was van voormelde gegevens ze een andere beslissing zou genomen hebben. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen melding maakt van alle door haar in het eerste onderdeel aangehaalde belangrijke elementen omdat de

verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft. In een derde onderdeel herhaalt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft waardoor zij geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen zoals de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet haar opleggen. In een vierde onderdeel stelt de verzoekende partij dat zij op het punt staat vader te worden waardoor zij haar situatie zou kunnen regulariseren. De verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie. In een vijfde onderdeel betoogt hij dat er geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd omtrent haar gezinsleven en er geen rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind van Belgische nationaliteit. Er zou geen belangenafweging zijn gemaakt. In een zesde onderdeel stelt de verzoekende partij dat het niet duidelijk gespecificeerd werd naar welke grens zij zal worden teruggeleid. Bijgevolg kent ze de reikwijdte van het inreisverbod niet. In een zevende onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het inreisverbod gepaard gaat met een onwettig bevel om het grondgebied te verlaten waardoor het inreisverbod eveneens onwettig zou zijn.

4.3.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

- artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten
- artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: de verzoekende partij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt in de bestreden beslissing naar het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal, gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de relatie van de verzoekende partij met haar vriendin die zwanger zou zijn. De verwerende partij geeft aan waarom de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM niet schenden. De verwerende partij stelt ook vast dat de verzoekende partij weliswaar aanhaalt dat ze hepatitis C en epilepsie heeft, maar dat ze geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond hiervan heeft ingediend en dat ze ook niet aantoonde dat deze elementen haar verhinderen om te reizen of om terug te keren naar haar land van herkomst.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat ze een gevaar voor de openbare orde is. Er bestaat een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf op het grondgebied geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf overeenkomstig de wettelijke bepalingen te regulariseren. De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is daar ze op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal.

De beslissing tot terugleiding naar de grens verwijst naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat *in casu* een risico op onderduiken bestaat. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt op het eerste gezicht niet.

4.3.1.3. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De verzoekende partij betwist dat zij een reel gevaar voor de openbare orde uitmaakt. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten op verschillende onderscheiden motieven steunt, met name ten eerste op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum op het ogenblik van haar arrestatie, ten tweede op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waar naar het feit verwezen wordt dat ze op heterdaad op winkeldiefstal betrapt werd en geoordeeld wordt dat, gelet op het winstgevend karakter van de feiten en de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. De motieven die betrekking hebben op de artikelen 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zijn draagkrachtige motieven, die ook steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Deze motieven worden niet betwist door de verzoekende partij, en schragen afdoende het bevel om het grondgebied te verlaten. Het al dan niet gegrond zijn van het betoog van de verzoekende partij omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet tot schorsing van de bestreden beslissing leiden, nu er nog een draagkrachtige motief is dat niet betwist wordt.

Ook de afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten steunt enerzijds op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet daar er een risico op onderduiken is en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde van het land.

De motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken, die de grondslag vormen voor de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek van het grondgebied overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1 van de Vreemdelingenwet, worden niet betwist door de verzoekende partij. Zelf als zou het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de beoordeling van de openbare orde in het licht van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gegrond zijn, dan nog zou dit niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden nu de motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken niet betwist worden en voldoende draagkrachtig zijn.

Hetgeen voorafgaat geldt ook voor de beslissing tot terugleiding, nu die op dezelfde motieven als de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek steunt.

4.3.1.4. De verzoekende partij stelt vervolgens dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt vervolgens nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechts-

normen, zoals artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing reeds aangegeven dat ze een vriendin heeft, die zwanger is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voormelde vriendin van de verzoekende partij gecontacteerd heeft, maar dat ze aangegeven heeft dat ze uit mekaar zijn en dat zij niks meer met hem te maken wil hebben. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij zelf aan dat de relatie met voormelde persoon beëindigd is. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig aanhalen dat ze met voormelde persoon een gezinsleven heeft. In zoverre dat de verzoekende partij wilt dat voormelde relatie onderzocht wordt in het kader van haar privéleven nu de verzoekende partij aangeeft dat ze nog regelmatig contact hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt.

In zoverre de verzoekende partij een gezinsleven wilt aanhalen met het kind waarvan haar ex-partner op 6 januari 2019 bevallen is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet getrouwd was met de moeder van het kind. Ter terechtzitting werd dit door de advocaat van de verzoekende partij bevestigd.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij noch getrouwd was met de moeder van het kind dat geboren werd noch met haar samenwoont, ontstaat er geen *ipso iure* gezinsband tussen de verzoekende partij en het pasgeboren kind die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Bijgevolg betreft het *in casu* een feitenkwestie en dient er nagegaan te worden welke invulling de verzoekende partij aan haar gezinsleven geeft. Facturen die kunnen worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36). Gelet op het gegeven dat de kind geboren werd op 6 januari 2019, toen de verzoekende partij reeds administratief werd vastgehouden, is het *in casu* bepalend welk engagement de verzoekende partij op zich nam voor de geboorte van het kind. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij het kind wenst te erkennen en een daadwerkelijk vader te zijn. Alhoewel het mogelijk is om het kind te erkennen voor de geboorte, werd *in casu* het kind niet door de verzoekende partij erkent. In het verzoekschrift legt de verzoekende partij ook niet waarom zij niet voor de geboorte het kind heeft erkend. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij zich op de geboorte van het kind voorbereid heeft. Immers, bij de geboorte van een kind komen er flink wat praktische zaken kijken zoals voorbereiding van de babyuitzet (kledij, pampers, verzorging, bed, enz), voorbereiding thuiskomst van het kind enzovoort. Ook al is de verzoekende partij niet meer samen met de moeder van het kind, had zij van haar kant stappen kunnen ondernemen ter voorbereiding van de geboorte. De verzoekende partij toont in het verzoekschrift ook niet aan dat zij getracht heeft de aanstaande moeder te helpen, maar dat zij dit geweigerd heeft. Er ligt geen enkel begin van bewijs van enig engagement of betrokkenheid van de verzoekende partij ten aanzien van het kind voor de geboorte ervan voor. De verzoekende partij haalt ook niet aan dat ze niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om dergelijke bewijsstukken bij te brengen.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij verschillende familieleden in België heeft, wijst de Raad erop dat zij nalaat te preciseren met welke personen zij een gezinsleven onderhoudt. Daarenboven volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, meerderjarige familieleden onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). In casu liggen er ook geen dergelijke elementen voor

De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en kennelijk redelijk.

Voor het overige ligt er ook geen begin van bewijs voor dat de verzoekende partij een beschermingswaardig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uitgebouwd heeft in België. De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt dan ook hier niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

4.3.1.5. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij is evenwel geen kind. Voorts toont de verzoekende partij geen gezinsband met het pasgeboren kind aan. Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding het belang van het kind schenden.

Voorts herhaalt de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij gezondheidsproblemen heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omtrent voormelde gezondheidsproblemen gemotiveerd werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidssituatie bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegt door de verzoekende partij. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op hetgeen voorafgaat wordt evenmin *prima facie* een schending aannemelijk gemaakt van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22*bis* van de Grondwet.

4.3.1.6. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in problemen vreest in Armenië en dat deze problemen de aanvraag van een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten in het verzoekschrift wat deze problemen precies zouden inhouden. De verzoekende partij geeft geen andere uitleg omtrent de problemen die zij in Armenië vreest. Voorts laat de verzoekende partij na om toe te lichten waarom zij deze problemen niet nader kan toelichten in het verzoekschrift. Daarenboven werd aan de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk gevraagd of er redenen waren waarom ze niet kon terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij heeft geen melding gemaakt van eventuele problemen in Armenië. Waar de verzoekende partij tijdens haar gehoor stelt dat zij twee jaar geleden een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in België wijst de Raad erop dat bij beslissing van 27 maart 2017 Italië aangeduid werd als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Hierop is de verzoekende partij vrijwillig teruggekeerd naar Italië. Indien het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in Italië niet kan behandeld worden omdat de verzoekende partij Italië reeds verlaten heeft, heeft de verzoekende partij dit enkel aan haar eigen handelen te wijten. Hoe dan ook, licht de verzoekende partij haar problemen in Armenië op geen enkele wijze toe en brengt ze hiervan evenmin een begin van bewijs bij.

4.3.1.7. Waar de verzoekende partij wijst dat zij bindingen heeft met Oostenrijk en Italië, laat de verzoekende partij na om dit toe te lichten in het verzoekschrift. De verzoekende partij laat ook na een begin van bewijs bij te brengen dat ze actueel nog bindingen met voormelde landen heeft. Ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij heden ook geen verblijfstitel voor Italië heeft. De Italiaanse consulaire diensten in Armenië hebben de verzoekende partij een visum voor een kort verblijf van tien dagen op het einde van 2016 uitgereikt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tien jaar geleden in Oostenrijk verbleven heeft en daar naar school gegaan is. Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij heden nog over een verblijfstitel in Oostenrijk beschikt en dat zij actueel nog bindingen heeft met het land.

4.3.1.8. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissingen moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: *“46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbadian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57).*

47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1.

48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.”

Voor het nemen van een terugkeerbesluit dient de verzoekende partij gehoord te worden over het hoger belang van het kind, haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand. Eveneens dient het beginsel van non-refoulement geëerbiedigd te worden. De verzoekende partij dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd. Voorts preciseert het Hof in het arrest-Boudjlida dat: *“[...]het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook*

om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

56 Evenwel moet erop worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.

57 Hoe dan ook neemt dit niet weg, zoals de Europese Commissie heeft opgemerkt, dat de betrokken illegaal verblijvende derdelander de gelegenheid zal hebben om, indien hij dat wenst, in het kader van een contentieuze procedure op te komen tegen de beoordeling van zijn situatie door de overheid.” Het Hof van Justitie beklemtoont in voormeld arrest ook dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 30 december 2018 door de politie gehoord omtrent over “*gedwongen verwijdering maatregel*” die de overheid haar wenst op te leggen en de vragen die haar gesteld worden. Daarna werden aan de verzoekende partij verschillende vragen gesteld omtrent haar gezinsleven, haar gezondheidssituatie en de redenen waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het gehoor gebeurde in het Frans. De verzoekende partij was weliswaar niet bijgestaan door een tolk, maar maakt niet aannemelijk dat ze het Frans niet voldoende machtig is om dienstig gehoord te worden nu de verzoekende partij aangeeft dat, alhoewel ze in 2017 aan Italië werd overgedragen, ze reeds tien jaar in België verblijft. De verzoekende partij werd dus geïnformeerd over de redenen waarom zij werd gehoord en wist waarover zij zou worden gehoord alsook wat de eventuele consequenties daarvan waren. Bovendien had het gehoor duidelijk betrekking op de informatie die relevant en noodzakelijk was met het oog op de toepassing van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tijdens haar onderhoud met de politiediensten werd de verzoekende partij immers met name gehoord over haar identiteit, haar nationaliteit, de duur en de reden van haar verblijf in België, de reden waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, of zij een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, de plaatsen waar haar vingerafdrukken werden genomen, haar gezondheidstoestand en haar gezinsleven. Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij niet de gelegenheid gehad heeft om haar standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken zowel over haar gezinsleven met inbegrip van haar ongebooren kind, haar gezondheidstoestand als over de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Armenië.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij tijdens het gehoor niet werd bijgestaan door een raadsman, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonbaar op grond van welke wettelijke bepaling zij diende bijgestaan te worden door een raadsman om haar hoorrecht in het kader van een administratieve procedure op dienstige wijze te kunnen uitoefenen. Er moet worden vastgesteld dat een recht op rechtshulp in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn slechts na de vaststelling van een terugkeerbesluit is voorzien en alleen in het kader van een beroep dat tegen een dergelijk besluit is ingesteld bij de bevoegde rechterlijke autoriteit.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing diende geïnformeerd te worden over de elementen die tegen haar weerhouden werden en de vragen die aan haar ex-partner gesteld werden, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk aangegeven heeft dat: “*het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvoering van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.*” (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 55).

Tot slot wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring of schorsing van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, in casu een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

4.3.1.10. De door de verzoekende partij opgeworpen elementen zoals hoger weergegeven en besproken, werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel, noch op de op de specifieke belangenafweging in het kader van haar recht op gezinsleven en haar gezondheidsstoestand. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM noch van het hoorrecht. Ook legt de verzoekende partij geen begin van bewijs voor dat er een risico bestaat op de schending van het non-refoulementbeginsel indien de bestreden beslissing gedwongen wordt uitgevoerd.

4.3.1.11. Voorts stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet duidelijk aangeeft naar welk land ze gedwongen teruggelid wordt, nu er wordt aangegeven dat de verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op een overdracht naar Italië en indien dit niet mogelijk is zal ze op het eerste vliegtuig richting Armenië gezet worden.

Het is inderdaad zo dat om het land waarnaar de verzoekende partij gedwongen teruggelid wordt, vermeld wordt in de beslissing tot vasthouding. De verwerende partij geeft ook aan dat ze overweegt om de verzoekende partij in eerste instantie terug te leiden naar Italië, en slechts wanneer Italië weigert ze naar Armenië zal teruggelid worden. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) die de verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan de verzoekende partij naar haar land van herkomst, *in casu* Armenië, kan verwijderen. De Raad van State heeft uitdrukkelijk gesteld dat de gemachtigde “*er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.*” De fysieke verwijdering van de vreemdeling is, blijkens artikel 1, 7° van de Vreemdelingenwet de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering. *In casu* ligt er geen grief artikel 3 van het EVRM voor, terwijl er voor het nemen van de bestreden beslissing –zoals hoger reeds uiteengezet- aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd of er redenen zijn waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij beschikt over een beschermingswaardig privé- of gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot haar gezondheidsproblemen wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst of te reizen. Hoger werd reeds aangegeven dat de verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Uit het verzoekschrift blijkt

dat de verzoekende partij instaat was om haar grieven ten aanzien van de bestreden beslissing uit een te zetten. Met betrekking tot Italië voert de verzoekende partij geen grieven aan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt in tegendeel dat de verzoekende partij in 2017 vrijwillig naar Italië is teruggekeerd. Bijgevolg maakt de verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk welk nadeel ze ondervonden heeft van het feit dat de bestreden beslissingen aangeven dat de verzoekende partij in eerste instantie aan Italië zal overgedragen worden en Indien Italië weigert naar Armenië teruggeleid wordt. Het gegeven dat de verzoekende partij de reikwijdte van het inreisverbod niet kent, nu ze niet weet naar welk land ze wordt teruggeleid heeft enkel uitstaan met de beslissing tot afgifte van het inreisverbod. Hoger werd reeds aangegeven dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing onontvankelijk is.

4.3.1.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

4.5. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.5. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS